

измина литія-та, пасмѣя ся, махнѣ съ рѣжкѣ, възсѣднѣ на коня и тръгнѣ. Петръ отколѣ го чакаше извѣнѣ града.

Не щѣ имѣ описвамѣ пѣтуваніе-то. То бы както е обикновенно съ всички-ты свои пріятности и неприятности, съ сгодности и несгодности.

Достойно за забѣлѣжваніе е това, че гласъ-тъ за побѣгваніе-то на св. Димитр. изъ Цариградъ и за негово-то трѣсеніе мѣсто, дѣ да ся настани, стигнѣлъ бѣ прѣди наши-ты пѣтници въ Търново, дѣто ся тѣ врьсѣхѣ. Щомъ ги видѣхѣ тамъ, тутакси ся навалихѣ отъ вси странѣ да ги распитватъ за случая, кой-то на всичкій православенъ свѣтъ ся видѣше безъ-мѣрѣ важенъ. Петръ и Ясень отговаряхѣ, както можяхѣ и както вѣчь знаяхѣ; ала не казахѣ, че чудотворецъ-тъ е дошѣлъ заедно съ тѣхъ въ ковчега, зашто-то Петръ и незнаеше за това, а Ясень не щеше да го каже. Додѣ да стигнѣтъ до свое-то обиталище, около тѣхъ ся натрупа силенъ свѣтъ, кой-то само за св. Димитріа говореше.

— Може да дойде светецъ-тъ у насъ, рѣче нѣкой.

— Може бы, пое другъ.

— Ала быхмы го пріяли! зачу ся единъ гласъ.

— Само ако быхмы могли да го познаемъ! повыка другъ.

— О! отзѣвахѣ ся наеднажъ много гласове.

— Менѣ е изцѣрилъ жѣбоболъ!

— Азъ бѣхъ захванѣтъ, та мя излѣчи!

— Азъ прогледахъ отъ кокошѣ слѣпотѣ!

— Менѣ гѣрмѣхѣ уши-ты!

— А менѣ болѣше сърдце! извыка нѣкой; та цѣлѣ недѣлѣ съмъ стоялъ прѣдъ него и гледалъ съмъ го въ очи!

— На еднажъ тутакси быхмы го познали! извыкахѣ отсѣдѣ.

— Та като че ли го гледамъ сега прѣдъ очи-ты си!